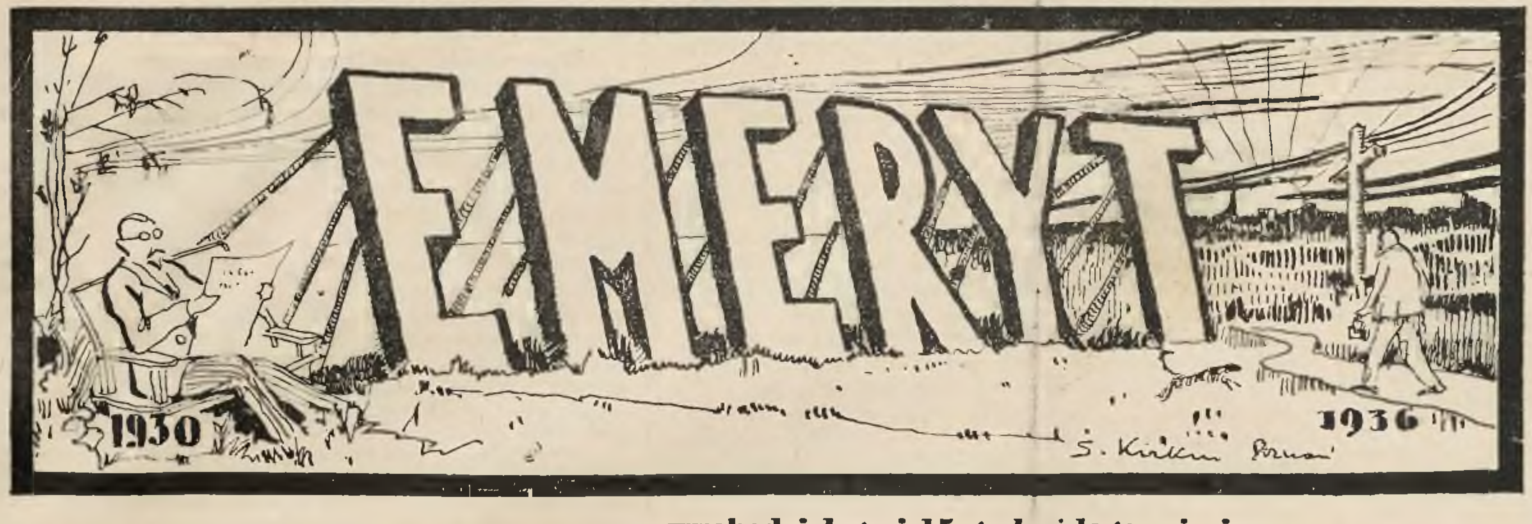
Rok II. Gdańsk, Katowice, Kraków, Lwów, Łódź, Poznań, Warszawa i Wilno Nr. 19

Poznań, dnia 1 października 1937 r.

wychodzi 1-go i 15-go każdego miesiąca

Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Adres
Redakcji i Administracji
Poznań, Matejki 54
Telefon Nr. 48-64.
Konto poczt.-rozrach. tylko dla prenumeraty № 50.

Prenumerata:
rocznie . . . . . zł 6,00
kwartalnie . . . . „ 1,50
pojedyńczy Numer . „ 0,25

Ogłoszenia:
drobne: 1 słowo 10 gr,
napis 1 słowo 20 gr
reklamy: 1/4 strony 40 złotych,
100 mm kw. 0,30 zł.

REZOLUCJE

powzięte na Walnym Zebraniu członków Związku Polskich Zrzeszeń Emerytalnych w Warszawie

dnia 26. września 1937 r.

Delegaci wszystkich Zrzeszeń Emerytów Państwowych, należących do Związku Polskich Zrzeszeń Emerytalnych, zgromadzeni w Warszawie, w dniu 26. września 1937 r. z okazji Nadzwyczajnego Walnego Zebrania Związku, uchwalili:

I. domagać się bezzwłocznego uchylenia dekretu odliczającego jedną czwartą część lat służby w byłych państwach zaborczych, uznanego za krzywdzący zarówno przez Rząd i Ciała Ustawodawcze, jako też przez całą opinię publiczną i to bez żadnych zastrzeżeń;

II. polecić Zarządowi Związku Zrzeszeń Emerytalnych jak najrychlejsze zrealizowanie następujących postulatów:
1) zaniechanie pobierania od emerytów, jako ekonomicznie najsłabszych, nadzwyczajnego podatku od wynagrodzeń,
2) przyznanie ogółowi emerytów jednorazowego dodatku drożyźnianego,
3) zaniechania mnożenia emerytów oraz powołania przedwcześnie emerytowanych do służby.

Słuszność naszych żądań

w świetle orzeczeń Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Ciąg dalszy.

Nr. 46 A wyrok z dn. 21. marca 1929 Lrej. 1398/27.

Rozporządzenie zmieniające przepisy emerytalne nie może być zastosowane do tych osób, których wymiar emerytury załatwiono ostatecznie orzeczeniami władzy, wydanemi przed wejściem w życie pomienionego rozporządzenia.

P. ADAM LINCKER
naczelnik Wydziału Emerytalnego w Ministerstwie Skarbu

Rocznik IX. Rok 1931. Zbiór wyroków N. T. A.

Nr. 332 A Wyrok z 7. stycznia 1931 Lrej. 1118/29.

W uzasadnieniu: Władza nie ma prawa ignorować wyroków sądowych, dopóki one nie zostały unieważnione w drodze wskazanej przez ustawy.

W myśl art. 77 konstytucji z dnia 17. III. 1921. orzeczenia sądowe nie mogą być unieważnione ani przez władzę ustawodawczą, ani przez władzę wykonawczą.

Prawomocne wyroki sądowe obowiązują nietylko strony, lecz i wszystkie władze sądowe i administracyjne.

Taka sama zasada przyjęta została i w art. 388 nowego kodeksu postępowania cywilnego z 29 listopada 1930, poz. 637 Dz. Ust.

Nr. 367 A Wyrok z dnia 19. marca 1931 Lrej. 2122/29.

Czas kalendarzowy służby szeregowych b. żandarmerii austriackiej w okresie wojny z r. 1914/18 podlega podwójnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej na zasadzie rozporządzenia austriackiego Ministra Obrony Krajowej z 15. czerwca 1916 Prez. Nr. 9776/XIX.

Odmówienie podwójnego zaliczenia tej służby nie jest zgodne z przepisem art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 11 grudnia 1923, poz. 46/24 Dz. Ust.

Nr. 372 A Wyrok z 26 marca 1931 Lrej. 2967/29.

W myśl art. 17 i 60 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923, poz. 46/24 Dz. Ust. dla wdów i sierót po funkcjonariuszach państwowych, którzy pełnili służbę na terytorium wolnego miasta Gdańska i pobierali uposażenie obliczone według mnożnej, ustalonej w guldenach gdańskich, zaopatrzenie emerytalne winno być obliczone według tej samej mnożnej, chociażby wdowa i sieroty przebywały na terytorium Rzeszypospolitej — albowiem zmarły funkcjonariusz opłacał składki emerytalne od uposażenia w guldenach gdańskich.

Nr. 398 A Wyrok z 12. maja 1931 Lrej. 6397/29.

Zastrzeżenie z art. 81 ustawy emerytalnej z 11-go grudnia 1923 co do niedopuszczalności korzystniejszego sposobu zaliczania do wysługi emerytalnej lat służby w b. państwie zaborczym odbytej, aniżeli w służbie państwowej polskiej, nie stoi na przeszkodzie uprzywilejowanemu zaliczeniu do tej wysługi lat służby w b. żandarmerii austriackiej w granicach, zakreślonych w art. 88 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o Policji Państwowej z 6-go marca 1928, poz. 257 Dz. Ust.

Nr. 399 A. wyrok z 16. maja 1931 Lrej. 2499/29.

Zaliczenie służby wojskowej jednorocznej do emerytury nastąpić może w tym wypadku, gdy odnośny funkcjonarjusz przed definitywnym zwolnieniem go ze związku armji, co następowało po 12-letnim jego trwaniu, wstąpił do służby państwowej wprost z wojska.

Rocznik X. Rok 1932.

Nr. 569 A wyrok z 20. listopada 1932 Lrej. 3809/30.

Doliczenie funkcjonarjuszowi państwowemu, przeniesionemu w stan spoczynku na podstawie p. c.) art. 29 ust. 2 z 11. XII. 1913 poz. 46/24 lat pracy zawodowej do wysługi emerytalnej następuje w trybie ust. 2. art. 97 tej ustawy przy wzięciu pod uwagę jego kwalifikacji służbowej a nie w trybie ust. 2. art. 98.

Rocznik XI. Rok 1933.

Nr. 703 A wyrok z 1. grudnia 1933 Lrej. 1006/31.

(A w i ę c już po wejściu w życie ustawy o postępowaniu administracyjnem).

Termin do wniesienia odwołania w sprawach emerytalnych wynosi w myśl art. 33 ustawy dni 30.

Termin 14 dniowy dotyczy tylko art. 32 ustawy emerytalnej i jest prekluzyjny.

Nr. 710 wyrok z 19. grudnia 1933 Lrej. 2786/31.

Przepisy emerytalne wydawane w toku rozporządzeń nie mogą pogorszyć sytuacji prawnej tych pracowników kolejowych, którzy nabyli już prawa przed wejściem w życie wzmiankowanych przepisów.

Rocznik XII. Rok. 1934.

Nr. 718 A wyrok z 18. stycznia 1934 Lrej. 3910/31.

Służba w Państwie Niemieckim w czasie od 27. XII. 1918 nie była służbą zaborczą, ale służbą w państwie obcym, gdyż Niemcy po tym czasie w stosunku do Państwa Polskiego nie były państwem zaborczem.

Nr. 744 A wyrok z 20. XII. 1934 Lrej. 1625/32.

Na podstawie ustępu 1 art. 81 ustawy emerytalnej z 11. grudnia 1923 w związku z postanowieniem § 15 pruskiej ustawy emerytalnej z roku 1872, do wysługi emerytalnej funkcjonarjusza państwowego podlega zaliczeniu jego czynna służba wojskowa w b. państwie niemieckim odbyta, także w tym wypadku, gdy ten w służbie cywilno-państwowej tegoż państwa zaborczego nie pozostawał, albowiem wspomniany artykuł 15 pruskiej ustawy emerytalnej postanawia, że do wysługi emerytalnej służby cywilno państwowej podlega doliczeniu każda czynna służba wojskowa, a więc zarówno służba wojskowa obowiązkowa jak i z mobilizacji bez względu na przerwę między służbą wojskową a służbą cywilno-państwową.

Rocznik XIII. Rok 1935.

Nr. 1052 wyrok z 12. czerwca 1935 Lrej. 5039.

Policjantowi, nie mającemu nawet 10 lat służby należy przyznać emeryturę a to na podstawie korzystniejszego liczenia czasu służby w Policji o ile utracił 95% niezdolności do służby (art. 88 rozp. Prez. Rzeczyposp. o Policji Państwowej z 6. marca 1928 Dz. ust. 1931 poz. 27.

Nr. 1083 wyrok z 22. października 1935 Lrej. 758/32.

Kasy emerytalne dla pracowników kolei państw. rosyjskich utworzone na podstawie przepisów zamieszczonych w załączniku do uwagi 9 przy art. 575 ustawy o komunikacji (Zb. Pr. Ces. Ros. tom XII. cz. I w konstytucji z 1906), funkcjonowały na kolejach tylko oddanych do użytku publicznego. — O ile funkcjonarjusz przeniesiony został do budującej się kolei lub tylko o czasowej eksploatacji, mógł należeć do dawnej kasy emerytalnej tylko dobrowolnie i tylko w tym wypadku, jeżeli i ta nowa kolej należała do jego macierzystego wydziału.

Nr. 1087. A. wyrok z 15 listopada 1935 Lrej. 6390.

Rozporządzenie Rady Ministrów o zaopatrzeniu emerytalnym etatowych pracowników przedsiębiorstwa Polskie Koleje Państwowe itd. z 4. VII. 1929 poz. 448 Pr. ust. p. stanowi w §§ 2 i 13 iż pracownicy parowozowi zajęci na parowozach oraz pracownicy w służbie konduktorskiej, zajęci stale przy obsłudze pociągów, wnoszą opłatę miesięczną wyższą, aniżeli inni pracownicy kolejowi (9% uposażenia a nie 6%) i że przy wymiarze zaopatrzenia każdy rok opłacany powyższą wpłatą ma być im liczony za 18 miesięcy.

Również taka służba pełniona przed wejściem w życie powyższego rozporządzenia winna być tak liczona, pomimo, że wyższa wpłata nie była uiszczana.

Nr. 1093 wyrok z 7. II. 1935 Lrej. 260/32.

Wojskowa ustawa emerytalna z roku 1931 poz. 380 Dz. ust. postanawia, że do emerytury nie mogą być doliczane inne dodatki aniżeli te, które należą wszystkim funkcjonarjuszom.

Wyrok. z dnia 7 lutego 1928 Lrej. 2672/26.

W sprawie skargi Józefa Olszańskiego na orzeczenie Ministerstwa spraw wojskowych z 29. kwiet-

CZAS ODNOWIĆ PRENUMERATĘ NA IV. KWARTAŁ 1937 R.

nia 1926 L. 17096/WUP. po przeprowadzonej w dniu 7. II. 1928 rozprawie NTA orzekł:

1) że w chwili przeniesienia powoda w stan spoczynku obowiązywała ustawa z dnia 5. sierpnia 1922 o zaopatrzeniu emerytalnym wojskowym i ich rodzin poz. 616 Dz. ust. wobec czego przepisy tej tylko ustawy są miarodajne przy ustalaniu praw emerytalnych skarżącego.

2) że w myśl art. 47 tej ustawy zawodowym wojskowym, którzy przechodzą w stan spoczynku ze służby w wojsku polskiem zalicza się do wysługi emerytalnej pełną ilość lat służby wojskowej w państwie zaborczym, polegających zaliczeniu według ustaw emerytalnych odnośnego państwa, w myśl zaś art. 15 tejże ustawy, czas czynnej służby w WP. odbyty podczas wojny winien być obliczony na zasadach w tym artykule podanych.

3) że przyznane w tym trybie uposażenie emerytalne na podstawie art. 93 ustawy z dnia 11. grud. nia 1923 winno być jedynie przerachowane bez prawa naruszenia zasad poprzednio obowiązującej ustawy tak co do samego prawa na zaopatrzenie, jak i co do procentowego stosunku.

Nr. 1138 A Wyrok z 8 stycznia 1936 Lrej. 8694/32.

Przewidziane w ustępie pierwszym art. 5 ustawy z 18 marca 1932, poz. 234 Dz. Ust. potrącanie 8%-owej opłaty nie dotyczy otrzymywanego przez emerytów dodatku mieszkaniowego..

(N. T. A. nazywa ściągane 8% opłatą a nie zmniejszaniem poborów — vide wyrok z 24. 6. 1935 Lrej. 7727/32 S.).

Wyrok z 23. III. 1936 Lrej. 7303/32.

(Zb. Urz. 1936 poz. 1164 A)

Przy ustaleniu ilości lat podlegających zaliczeniu do wysługi emerytalnej na zasadzie art. 97 ustawy emeryt. (tj. odnośnie do funkcjonarjuszów państw., którzy przed wstąpieniem do służby państw. polskiej pełnili ustawowo nie policzalną do wysługi emerytalnej służbę państw., albo samorządową, lub oddawali się pracy zawodowej, a którym na zasadzie dawnych polskich ustaw o uposażeniu zaliczono czas tej służby lub pracy do dodatku za wysługę lat, dodatku starszeństwa, dodatku za trzechlecia), w brzmieniu nadanym temu artykułowi ustawą z roku 1931 poz. 170 Dz. U. służba samorządowa w państwie polskiem zaliczalna do emerytury z mocy art. 81 ust. 2, ustawy emer. powinna być traktowana narówni z zaliczalną do emerytury służbą państwową polską.

Wyrok z 23 marca 1936 Lrej. 7303/32.

(Zb. Urz. 1936, poz. 1164 A)

Wznowienia postępowania po uprawomocnieniu się orzeczenia w sprawie emerytalnej można domagać się w myśl art. 95 rozp. z roku 1928 poz. 341 Dz. U. o postępowaniu administracyjnym jedynie, gdyby wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne, które istniały już przy wydaniu tego orzeczenia lub nowe środki dowodowe, o ile okoliczności te i środki nie były w toku postępowania administracyjnego znane władzy rozstrzygającej i mogły być wówczas przez skarżącego bez jego winy powołane. Powoływanie się skarżącego na znowelizowanie ustawy emerytalnej z roku 1923 ustawą z r. 1931, poz. 170 Dz. U., które nastąpiło po zemerytowaniu, nie stanowi tego rodzaju nowej okoliczności już z tego względu, że uprawnienia emerytalne funkcjonarjuszów państw. powinny być oceniane według przepisów emerytalnych, obowiązujących w chwili rozwiązania stosunku służbowego z danym funkcjonariuszem.

Ciąg dalszy nastąpi.

Konsolidacja Zrzeszeń emerytalnych

Dzięki staraniom Komitetu Porozumiewawczego, doszło w dniu 26 września br. do ostatecznego porozumienia wszystkich Zrzeszeń Emerytalnych w Polsce.

Na wezwanie Komitetu Porozumiewawczego, utworzonego z członków Stałej Delegacji oraz członków Związku Polskich Zrzeszeń Emerytalnych w Warszawie, ogłoszone w nr. nr. 14 i 17 „Emeryta“, przystąpiło do Związku Polskich Zrzeszeń Emerytalnych w Warszawie 34 najpoważniejszych organizacyj Emerytów Państwowych, które obesłały bardzo licznie Nadzwyczajne Walne Zebranie konsolidacyjne w dniu 26 września br. Na tym zebraniu wybrano Zarząd, reprezentujący wszystkie dzielnice i kategorie emerytów, oraz uchwalono rezolucję podane na wstępie niniejszego numeru, i dano przyszłemu Zarządowi dyrektywy, dalszego postępowania.

W skład Zarządu weszli członkowie dotychczasowej Stałej Delegacji Zrzeszeń Emerytalnych, jakoteż członkowie Związku warszawskiego, wobec czego skład Zarząd Związku Zrzeszeń Emerytalnych stanowią: pp. Dziekan, Gizella, Goepfert, Dr Huth, Dr Iglicki, plk. Jodko, Kabat, Kacanik, Kopff, Dr Koncewski, Matuszkiewicz, Mierzejewski, Szkocki, Dr Wielgus i Zawojski, oraz zastępcy pp. Gawel, Jaślar, Hudecki, Oplustil, Piekarski.

Skład Komisji Rewizyjnej jest następujący: pp. Orzechowski, Szustow, Starża-Jakubowski, zastępcy pp. Wróblewski i Lachowicz.

Do Sądu Rozjemczego zostali wybrani pp.: Falat Wahl i Lonchang, jako zastępcy pp. Lamperski i Suchards.

Prezesem Związku wybrany został p. Dr Iglicki, wiceprezesami pp. Gizella, Kabat, Dr Huth i plk. Jodko z podanym kolejnym porządkiem starszeństwa.

Sekretarzem wybrano p. Dr Koncewskiego, jego zastępcą p. Dziekana, skarbnikiem p. Mierzejewskiego, jego zastępcą p. Piekarskiego.

Pełny Zarząd zbierać się będzie na posiedzeniach w Warszawie regularnie co miesiąc, a w razie potrzeby częściej.

Pierwsze posiedzenie pełnego Zarządu odbyło się w dniu 26 września 1937 r., następne odbędzie się w Warszawie w dniu 8 października br. Konsolidacja jest zatem dokonana, **wobec czego powinny ustać wszelkie obawy i wahania. Wszystkie Zrzeszenia Emerytów Państwowych, istniejące na terenie Rzeczypospolitej i rządzące się własnymi statutami, powinny niezwłocznie zgłosić przystąpienie do Związku Zrzeszeń Emerytalnych, nadsyłając deklaracje przystąpienia i własne statuty.**

Wszyscyczłonkowie Zrzeszeń Emerytalnych winni wpłynąć na swoje Zarządy, by nie ociągały się z przystąpieniem, albowiem organizacje bez skupienia w jednym Związku, nie mają ani praktycznie ani faktycznie żadnego celu istnienia.

Walne Zebranie uchwaliło od Zrzeszeń następujące składki miesięczne:

do 100 członków	— 5,— zł	do 500 członków	10,— zł
do 1000 członków	— 15,— zł	do 2000 członków	20,— zł
do 3000 członków	— 30,— zł	ponad 3000 „	50,— zł

Są to stawki minimalne, konieczne do utrzymania i prosperowania Związku, którego budżet miesięczny został ustalony.

Nieznaczne poprawki statutu zaproponowane przez Komisję Porozumiewawczą, zostały jednomyślnie przyjęte.

WŁ. MATUSZKIEWICZ

WYNIK ANKIETY

na temat projektu nowej ustawy emerytalnej

Ogłoszenie w „Emerycie“ głównych zasad projektu nowej ustawy emerytalnej, oraz apel, by wszystkie Koła, Zrzeszenia i poszczególni Czytelnicy wypowiedzieli o tym projekcie swoje uwagi, spowodowały nadesłanie do redakcji „Emeryta“ licznych uchwał i obszernych pism, które dowodzą, że sprawa emerytalna jest tak wielką bolączką społeczną, iż gdyby czynnikom kierowniczym w Państwie zależało naprawdę na uspokojeniu podnieconych obywateli i na skonsolidowaniu ich sił intelektualnych dla dobra Państwa, to napewno nie zwlekały by, jak dotychczas, z naprawieniem tej bolesnej krzywdy, jaką dekret z dnia 22 listopada 1935 wyrządził Polsce, poczuciu sprawiedliwości i praworządności, oraz wielotysięcznej rzeszy zasłużonych obywateli emerytów.

Prawie w każdym z nadesłanych pism do Redakcji „Emeryta“ powtarzają się kategoryczne żądania:

1) zerwania z twierdzeniem, iż emerytura jest aktem łaski, bo jest to prawo uczciwie nabyte, ciężko zapracowane i wysłużone, opłacone składkami emerytalnymi i słusznie przyznane.

2) uchylenia krzywdzącego i nieprzemyślanego dekretu listopadowego z roku 1935, niezależnie od nowego projektu ustawy emerytalnej;

3) przywócenia wszystkim dotychczasowym emerytom praw, jakie im już indywidualnie zostały przyznane prawomocnymi dekretami emerytalnymi na zasadzie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r., oraz

4) zagwarantowania owych praw dla tych wszystkich nowych emerytów, którzy wstąpili do służby państwowej względnie nabyli prawa emerytalne na zasadzie powyższej ustawy.

Nowa ustawa emerytalna według ogólnej opinii emerytów i kół prawniczych dotyczyć może tylko tych, którzy wstąpią na służbę, względnie nabędą prawa emerytalne po dniu jej wejścia w życie. Państwo przyjmując nowych pracowników, ofiaruje im i gwarantuje z swej strony takie warunki, jakie są określone w ustawach obowiązujących w danej chwili. Wszelkie późniejsze zmiany nie mogą być narzucane jednostronnie nowymi ustawami bez zgody zainteresowanych; druga stona winna mieć możność i prawo wyrażenia swej zgody, lub jej odmówienia.

Na tej zasadzie mogła by nowa ustawa nie obchodzić obecnych emerytów, gdyby nie fakt, że od roku 1923 stworzył się już cały labirynt nowel i rozporządzeń, które słusznie należało by uzgodnić i objąć w jedną nową ustawę, łatwo dla wszystkich zrozumiałą, bez żadnych pułapek stylistycznych, opartą na zasadach Konstytucji, sprawiedliwości, równości i poszanowaniu praw uczciwie nabytych, względnie słusznie przyznanych i poręczonych przez Państwo własnymi ustawami lub ratyfikowaniem traktatów międzynarodowych.

Pragnąc bronić uczciwie nabytych praw dotychczasowych emerytów, wdów i sierót, oraz dopomóc przyszłym emerytom, wdowom i sierotom do uzyskania sprawiedliwych warunków życiowych, redakcja „Emeryta“ zainicjowała dyskusję nad projektem nowej ustawy emerytalnej.

W dyskusji tej wzięły udział Związki i Zrzeszenia Emerytów oraz poszczególni zainteresowani: z Łodzi, Bydgoszczy, Jarocina, Mielca, Wilna, Ciężkowic, Rzeszowa, Doliny, Torunia, Wronek, Sierakowa, Grodziska, Mogilna, Jarosławia, Kołomyi, Rohatyna, Tarnopola, Star. Sącza, Hubic, Katowic, Andrychowa, Leszna, Stryja, Wieliczki, Tuchowa, Brodów, Mikołajowa, Makowa Podhalańsk.,Wągrówca, Lwowa, Poznania i wielu innych miejscowości.

Za ten żywy udział, za dorzucenie myśli, i pomocy w sformułowaniu ogólniejszych poglądów w tak ważnej sprawie, Redakcja „Emeryta“ wyraża serdeczne podziękowanie wymienionym Zrzeszeniom i poszczególnym jednostkom, i prosi o nadsyłanie dalszych uwag.

Dotychczasowych wszystkich spostrzeżeń i wniosków nie możemy niestety podać do ogólnej wiadomości, gdyż wiele z nich powtarzają się, niektóre przekraczają granice możliwości żądań, a są i takie, na które nie wszyscy emeryci mogli by się zgodzić. Z konieczności musieliśmy wszystkie uwagi połączyć i ująć w jedne ramy, nadać im jednolity kształt i formę.

Ograniczamy się na razie do poruszenia kilku najważniejszych i najdrażliwszych punktów projektu, przewidując dalszy ciąg w następnych numerach „Emeryta“.

Pragnąc trzymać się porządku, w jakim postanowienia projektu nowej ustawy podano w „Emerycie“ wyjaśniamy na wstępie, że numeracja poszczególnych punktów w „Emerycie“ nie odpowiada numeracji artykułów oryginalnego projektu, albowiem projektu takiego oficjalnie nie otrzymaliśmy i dosłownie przytaczać go nie możemy. Stąd też pochodzi trudność dla niektórych Zrzeszeń i osób w zorientowaniu się, o czym mówią pewne przytaczane artykuły, jak w 4 punkcie artykuły 13 i 14, w 28 pkc. artykuł 19, w 35 pkc. artykuł 132 itd. Trudności te przy omawianiu odnośnych punktów postaramy się wyjaśnić. Musimy również zwrócić uwagę, że sam projekt powstał jeszcze w r. 1936 i stąd pochodzą w punktach 35 i 37 daty 1 kwietnia 1937.

Jaka jest w tej chwili opinia sfer rządowych o tym projekcie i kiedy zostanie on wniesiony do Sejmu, tego nie wiemy. Uważamy jednak, że obowiązkiem naszym jest zebranie o nim ogólnej opinii sfer zainteresowanych i omówienia postanowień projektu, o których przedstawiciele nasi w swoim czasie z urzędu zostali poinformowani, aby w ostatniej chwili nie stanąć przed faktem dokonanym, przeciw któremu wszelkie działanie mogłoby się okazać spóźnione.

Przystępując do spełnienia powyższego obowiązku musimy wyrazić swoje stanowisko odrazu w sprawie punktu 1.

Określenie w dotyczącym artykule minimum 15 lat wysługi emerytalnej, uznane zostało przez ogół emerytów za nie uzasadnione i dające wielu złym przełożonym zbyt wiele okazji do szykan, intryg, a wreszcie do wydalenia bez zaopatrzenia pracowników mających 12, 13 i 14 lat pracy, a ponad 30—36 lat wieku.

Osoby te, nie mając zapewnionej egzystencji na przyszłość, nie mogą mieć chęci do pracy twórczej w czasie tej służby, nie mogą dbać o jej dobro, lub wykazywać własną inicjatywę, lecz drżąc o korzystną opinię najbliższego przełożonego, zatracają swój charakter i stają się manekinami. Ponad to nie mogąc założyć rodziny w wieku najbardziej do tego odpowiednim, ulegać będą niemoralnym stosunkom społecznym, unikać legalnych żon i dzieci, zapadać na różne choroby itd.

W wypadkach zwolnienia po 13—14 latach służby państwowej nie będą mogli znaleźć pracy w innym zawodzie, gdyż będą za starzy, więc powiększą szeregi rozgoryczonych bezrobotnych, podatnych na wszelkie prądy wywrotowe.

Ażeby źródła tych nieszczęsnych skutków nie przypisywać wadliwej ustawie emerytalnej, należy przyznać pracownikom państwowym prawa emerytalne już po przesłużeniu 10 lat, w ciągu których można ich dokładnie poznać, skwalifikować i jednych ustabilizować, a innych przed 30 rokiem życia zwolnić, dając im odpowiednią odprawę.

Drugim ważnym punktem jest pkt 5.

Aby kwestję lat studiów wyższych należycie ocenić, należy zaznajomić się z brzmieniem pkt. 63. Z brzmienia obu powyższych p-któw wynika, że studia wyższe mają być uwzględnione, ale dopiero przy ustalaniu wysokości emerytury u tych, którzy prawo do emerytury już inną drogą nabyli tj. przez przesłużenie wymaganej ilości lat. (Ciąg dalszy nastąpi).

OBOWIĄZKIEM KAŻDEGO EMERYTA JEST PRENUMEROWANIE „EMERYTA“

NOWA USTAWA EMERYTALNA

Ciąg dalszy.

75. 1) Odprawa wynosi 1-miesięczne ostatnio **otrzymywane uposażenie zasadnicze** w służbie czynnej za każdy rok ostatnio pełnionej służby. Odprawa nie może jednak przekraczać 6-miesięcznego uposażenia zasadniczego w służbie czynnej.

2) Jeżeli funkcjonariusz przed rozwiązaniem stosunku służbowego pozostawał 6 miesięcy w stanie nieczynnym, odprawa nie może przekraczać 3-miesięcznego uposażenia zasadniczego w służbie czynnej.

76. Odprawę zmniejsza się odpowiednio, jeżeli zostało to prawomocnie orzeczone w postępowaniu dyscyplinarnym.

77. 1) Funkcjonariusz nie ma prawa do odprawy, jeżeli w ciągu miesiąca od rozwiązania stosunku służbowego wstąpił do cywilnej służby państwowej, publiczno-prawnej lub kontraktowej, do służby wojskowej zawodowej, albo do służby w przedsiębiorstwie, zakładzie, monopolu lub innej instytucji państwowej.

2) Pobraną ewentualnie odprawę funkcjonariusz powinien w całości zwrócić.

78. 1) Jeżeli funkcjonariusz wstąpił do służby, o której mowa w art. 47, po upływie miesiąca od rozwiązania stosunku służbowego, ma on prawo do odprawy, odpowiadającej uposażeniu w służbie czynnej za tyle jedynie miesięcy, ile pozostawał poza służbą.

2) Nadebraną ewentualnie kwotę tytułem odprawy funkcjonariusz powinien w całości zwrócić.

79. Po upływie 3 lat od chwili rozwiązania stosunku służbowego funkcjonariusz traci prawo domagania się odprawy.

80. Należności zwracane tytułem poniesionych przez emeryta kosztów przesiedlenia się oblicza się zgodnie z przepisami o należnościach w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe w służbie czynnej w danym dziale służby.

81. Prawa do zwrotu kosztów przesiedlenia się nie ma emeryt, który przesiedlił się za granicę, ani emeryt, który przed przesiedleniem się został przyjęty do służby państwowej.

82. Zwrotu kosztów przesiedlenia się można domagać się w ciągu 6 miesięcy od dokonania przesiedlenia.

83. Emeryt ma prawo do państwowej pomocy lekarskiej w zakresie, który ustala rozporządzenie Ministrów: Skarbu i Opieki Społecznej.

84. Emeryt ma pawo w państwowych zakładach leczniczych i uzdrowiskowych do ulg, które służą funkcjonariuszowi w służbie czynnej.

85. 1) Psychicznie chory emeryt, nie posiadający poza emeryturą innych środków utrzymania, może być na wniosek swego opiekuna umieszczony na koszt Skarbu Państwa w zakładzie leczniczym. W czasie przebywania emeryta w zakładzie leczniczym emerytury nie wypłaca się.

2) Żona i dzieci emeryta mają wówczas prawo do zasiłku rodzinnego, do którego stosują się odpowiednie przepisy o pensjach wdowich i sierocych.

86. Emeryt ma prawo przy korzystaniu z państwowych środków komunikacyjnych do ulg, które służą funkcjonariuszom w służbie czynnej.

87. 2) Wdowa po funkcjonariuszu ma prawo do pensji wdowiej, niezależnie od wysługi emerytalnej, jeżeli śmierć jego nastąpiła w służbie czynnej na skutek.

1) wypadku, pozostającego w związku przyczynowym ze służbą, lub
2) działań wojennych w miejscu służbowym.

88. Wdowa po emerycie ma prawo do pensji wdowiej, jeżeli związek małżeński został zawarty najpóźniej na 3 miesiące pzed rozwiązaniem stosunku służbowego.

89. Nie ma prawa do pensji wdowa, jeżeli wspólność małżeńska została rozdzielona bez obowiązku męża do utrzymywania żony.

90. Jeżeli funkcjonariusz zmarł z przyczyn, wymienionych w art. 59. ust. 2), do wysługi emerytalnej dolicza się 10 lat.

91. Przepisy art. 18 stosują się odpowiednio do wdów po funkcjonariuszach (emerytach).

92. 1) Pensję wdowią przyznaje się od chwili złożenia przez wdowę odpowiedniego wniosku.

93. Wypłatę pensji wdowiej zawiesza się na czas:

1) przebywania ponad 3 miesiące za granicą,
2) otrzymywania uposażenia służbowego w wysokości ponad 400 zł miesięcznie ze Skarbu Państwa, albo z przedsiębiorstwa, zakładu, monopolu lub innej instytucji państwowej,

2) Minister Skarbu może zezwolić na wypłatę pensji wdowiej w razie przebywania za granicą ponad 3 miesiące.

3) Wznowienie wypłaty pensji wdowiej następuje po ustaniu przyczyny, która spowodowała wstrzymanie wypłaty i po zgłoszeniu się wdowy.

94. Jeżeli wdowa otrzymuje uposażenie służbowe w wysokości poniżej 400 zł. miesięcznie ze Skarbu Państwa, albo z przedsiębiorstwa, zakładu, monopolu lub innej instytucji państwowej, ale uposażenie to łącznie z pensją wdowią przekracza 400 zł. pensję ogranicza się do takiej kwoty, by łącznie z tym uposażeniem nie przekraczała 400 zł miesięcznie.

95. Wdowa traci prawo do pensji na skutek:

1) prawomocnego skazania przez sąd na utratę praw publicznych,
2) utraty obywatelstwa polskiego,
3) zawarcia związku małżeńskiego.

96. 1) Wdowa, która na skutek zawarcia związku małżeńskiego utraciła prawo do pensji, nabywa je znowu w razie ponownego owdowienia i zgłoszenia się.

2) Wdowa może jednak w tym przypadku zrzec się na zawsze prawa do pensji i otrzymać w zamian jednorazowe odszkodowanie. Odszkodowanie to wynosi jednoroczną pensję, jeżeli wdowa ukończyła 45 lat, a dwuletnią w pozostałych przypadkach.

3) Zrzec się pensji wdowiej i domagać się jednorazowego odszkodowania może wdowa w ciągu 6 miesięcy od zawarcia ponownego związku małżeńskiego.

97. Prawo do pensji gaśnie w razie śmierci wdowy.

98. 1) Żona funkcjonariusza, który zaginął lub w czasie działań wojennych dostał się do niewoli, ma prawo do zasiłku rodzinnego.

2) W przypadkach, o których mowa w ust. 1), stosuje się odpowiednio przepisy art. 59 ust. 2), art. 61, 63, 64 ust. 1), art. 67-70, 72.

3) Zasiłku rodzinnego nie wypłaca się w czasie, gdy żona funkcjonariusza otrzymuje w myśl przepisów o uposażeniu część uposażenia swego męża.

99. 1) Sierota po funkcjonariuszu (emerycie) ma prawo do pensji sierocej, jeżeli nie ukończyła 18 lat, a zachodzą warunki, przewidziane w art. 59 lub 60 dla powstania prawa do pensji wdowiej.

2) Sierota, która ma ponad 18 lat, a nie ukończyła 24 lat, ma prawo do pensji, jeżeli uczy się w zakładzie naukowym publicznym lub posiadającym prawa publiczne.

3). Sierota, zupełnie niezdolna do zarobkowania i nie posiadająca dostatecznych środków utrzymania, ma prawo do pensji bez względu na swój wiek.

100. Pensję sierocą przyznaje się w razie zgłoszenia się sieroty lub jej ustawowego zastępcy.

101. Jeżeli pensje sieroce łącznie z pensją wdowią przekraczają emeryturę, w stosunku do której zostały obliczone, zmniejsza się odpowiednio pensje sieroce tak, by łącznie z pensją wdowią nie przekraczały tej emerytury.

102. Sierota traci prawo do pensji na skutek:

1) prawomocnego skazania przez sąd na utratę praw publicznych,
2) utraty obywatelstwa polskiego,
3) zawarcia związku małżeńskiego.

103. Sieroty po funkcjonariuszkach (emerytkach) traktuje się na równi z sierotami po funkcjonariuszach (emerytach).

104. Do sierot stosują się odpowiednie przepisy art. 18, 67, 68 i 72.

105. 1) Dziecko funkcjonariusza, który zaginął lub w czasie działań wojennych dostał się do niewoli, ma prawo do zasiłku rodzinnego.

2) W przypadkach, o których mowa w ust. 1), stosuje się odpowiednie przepisy art. 74-80.

3) Zasiłku rodzinnego nie wypłaca się w czasie, gdy dziecko funkcjonariusza otrzymuje w myśl przepisów o uposażeniu część uposażenia swego ojca.

106. 1) Wdowa po zmarłym w służbie czynnej funkcjonariuszu, która wyłącznie z powodu braku wymaganej wysługi emerytalnej męża nie nabyła prawa do pensji, ma prawo do odprawy wdowiej, jeżeli ostatnio pełniona przez funkcjonariusza służba o publiczno-prawnym charakterze trwała nieprzerwanie co najmniej rok.

2) Jeżeli wdowa nie żyje, bądź jeżeli od śmierci funkcjonariusza upłynęły 2 miesiące, a wdowa nie zgłosiła się, prawo do odprawy mają łącznie sieroty.

107. Odprawy wdowiej lub sierocej można domagać się w ciągu 6 miesięcy od śmierci funkcjonariusza.

108. Odprawa wdowia lub sieroca wynosi 6-miesięczne uposażenie zasadnicze, ostatnio otrzymywane przez funkcjonariusza w służbie czynnej.

109. Przepisy art. 61, 63, 70, 72, 74 i 75 stosują się tu odpowiednio.

110. 1) Wdowa po emerycie ma prawo do pośmiertnego.

2) Jeżeli wdowa nie żyje, bądź jeżeli od śmierci emeryta upłynęły 2 miesiące, a wdowa nie zgłosiła się, prawo do pośmiertnego mają sieroty po emerycie.

3) Jeżeli również sieroty nie żyją, bądź jeżeli od śmierci emeryta upłynęły 2 miesiące, a ani wdowa, ani sieroty nie zgłosiły się, prawo do pośmiertnego mają inne osoby, które łożyły na pogrzeb.

111. 2) Osobom jednak, o których mowa w art. 86 ust. 3) należy się pośmiertne w takiej jedynie wysokości, do jakiej rzeczywiście wyłożyły na pogrzeb.

112. Przepisy art. 86—88 o prawie wdowy do pośmiertnego stosują się odpowiednio w razie śmierci emerytki do wdowca po niej.

113. Wdowa i sieroty po funkcjonariuszu (emerycie) mają prawo do zwrotu kosztów przesiedlenia się z miejsca zamieszkania w chwili jego śmierci, jeżeli:

1) koszty przesiedlenia się nie zostały już zwrócone emerytowi na mocy art. 50,
2) mają prawo do pensji wdowiej lub sierocej i
3) przesiedliły się w ciągu roku od śmierci funkcjonariusza — o ile chodzi o wdowę i sieroty po funkcjonaruszu, a w ciągu roku od rozwiązania stosunku służbowego — o ile chodzi o wdowę i sieroty po emerycie.

114. Postanowienia art. 50—53 stosują się tu odpowiednio.

115. 2) Postanowień ust. 1) nie stosuje się w przypadku mianowania funkcjonariusza ministrem.

116. Składek emerytalnych, pobranych zgodnie z ustawą, nie zwraca się.

117. Jeżeli funkcjonariusz przed zawiązaniem stosunku służbowego pozostawał w ubezpieczeniu emerytalnym społecznym lub zastępczym, lecz nie nabył z tego tytułu prawa do emerytury, instytucja, w której był poprzednio ubezpieczony, przekazuje Skarbowi Państwa składki za niego.

118. Jeżeli funkcjonariusz z chwilą rozwiązania stosunku służbowego nie nabył prawa do emerytury, a przeszedł następnie do ubezpieczenia emerytalnego społecznego lub zastępczego, Skarb Państwa przekazuje za niego składki instytucji, która objęła jego ubezpieczenie emerytalne.

119. Instytucja ubezpieczenia emerytalnego, która otrzymała ze Skarbu Państwa składki, zalicza do wysługi emerytalnej funkcjonariusza okres, za jaki otrzymała te składki, w stosunku określonym rozporządzeniem Ministra Skarbu. Rozporządzenie to ustala również warunki i sposób wykonania postanowień art. 96 i 97.

120. Wysługę emerytalną ustala się wyłącznie na podstawie dokumentów, znajdujących się w aktach osobowych funkcjonariusza lub przez niego złożonych.

121. Następujące okoliczności w toku postępowania emerytalnego ustalają emerytalne komisje lekarskie:

1) utratę zdolności funkcjonariusza do służby i przyczyny tej utraty,
2) utratę zdolności zarobkowania funkcjonariusza i przyczyny tej utraty,
3) przyczyny śmierci funkcjonariusza,
4) związek przyczynowy utraty zdolności do służby i utraty zdolności zarobkowania z wypadkiem lub działaniami wojennymi,
5) istnienie winy funkcjonariusza w powstaniu choroby lub wypadku, powodujących utratę zdolności do służby lub zdolności zarobkowania,
6) potrzebę umieszczenia emeryta na koszt Skarbu Państwa w zakładzie dla psychicznie chorych.

122. Domagać się badania przez emerytalną komisję lekarską może funkcjonariusz najpóźniej w ciągu miesiąca od otrzymania ostatecznego w administracyjnym toku instancji orzeczenia o prawach emerytalnych.

123. Istnienie i okoliczności wypadku, jego związek przyczynowy ze służbą oraz istnienie działań wojennych, powodujących utratę zdolności do służby lub zdolności zarobkowania ustala władza emerytalna.

124. 1) Orzeczenia, dotyczące praw emerytalnych, przewidzianych w ustawie, wydaje Minister Skarbu lub wyznaczona przez niego władza skarbowa.

2) Przepis ust. 1) nie dotyczy uczestników Państwowego Zakładu Emerytalnego i ich rodzin.

125. 1) Emeryt ponownie przyjęty do służby państwowej, cywilnej lub wojskowej może z chwilą rozwiązania stosunku służbowego domagać się, by zamiast emerytury, należnej z tytułu tej ostatniej służby, wypłacono mu poprzednią emeryturę.

2) Domagać się wypłacania poprzedniej emerytury można w ciągu miesiąca od chwili wymierzenia emerytury z tytułu ostatniej służby.

126. Przyznanie odprawy emerytalnej jest równoznaczne z odmową przyznania emerytury, a przyznanie odprawy wdowiej lub sierocej — z odmową przyznania pensji wdowiej lub sierocej.

127. Od orzeczenia, wydanego na mocy przepisów ustawy przez władzę skarbową wyznaczoną przez Ministra Skarbu, osoba, której praw emerytalnych orzeczenie to dotyczy, może wnieść w ciągu miesiąca odwołanie do Ministra Skarbu.

128. 1) Osoba, wnosząca we właściwym terminie odwołanie od orzeczenia, dotyczącego jej praw emerytalnych, może w tymże terminie domagać się, by dalsze postępowanie emerytalne zostało zawieszone dla umożliwienia jej zebrania i złożenia dowodów na poparcie odwołania. Dalsze postępowanie zawiesza się wówczas, najwyżej jednak na 6 miesięcy.

2) Władza emerytalna może zawiesić postępowanie na wniosek interesowanej osoby na okres dłuższy, jeżeli osoba ta udowodni, iż zwłoka w przedłożeniu dowodów nie następuje z jej winy.

129. 1) Prawa emerytalne funkcjonariuszów i ich rodzin są ustalane według przepisów, obowiązujących w chwili rozwiązania ostatniego stosunku służbowego z funkcjonariuszem.

2) Jeżeli jednak funkcjonariusz otrzymuje zgodnie z art. 104 emeryturę, przyznają mu przed ponownym przyjęciem do służby, prawa emerytalne jego i pozostałej po nim rodziny ustala się według przepisów, obowiązujących w chwili rozwiązania poprzedniego stosunku służbowego.

130. Jeżeli mimo stwierdzenia prawa do świadczenia, władza emerytalna nie może na razie dokonać ostatecznego wymiaru świadczenia, przyznaje zaliczkę.

131. 1) Świadczenia, przewidziane w ustawie, wypłaca władza, wyznaczona lub upoważniona przez Ministra Skarbu.

2) Przepisu ust. 1) nie stosuje się do uczestników Państwowego Zakładu Emerytalnego.

132. 1) Świadczenia wypłaca się osobie uprawnionej. Jeżeli zaś osoba uprawniona jest niezdolna do otrzymywania świadczeń, świadczenia te wypłaca się jej ustawowemu zastępcy.

2) Jeżeli emeryt jest psychicznie chory, lecz nie ubezwłasnowolniony emerytura może być wypłacana do chwili ubezwłasnowolnienia, lecz nie dłużej niż rok, osobie, która sprawuje nad emerytem faktyczną opiekę. Przepis ten stosuje się odpowiednio do psychicznie chorych wdów i sierot.

133. Świadczenia ciągłe są płatne miesięcznie z góry.

134. 1) Rozporządzenie Ministrów. Skarbu i Opieki Społecznej ustala organizację, postępowania emerytalnych komisji lekarskich i sposób oceny stanu zdrowia.

2) Rozporządzenie to określa również przypadki, w których funkcjonariusz (emeryt) ma prawo do zwrotu kosztów przejazdu na badanie przez emerytalną komisję lekarską, oraz zakres, w jakim te koszta są zwracane.

135. 1) Prócz przypadków, przewidzianych w przepisach służbowych, emeryt odpowiada jak za występek służbowy w czynnej służbie, za umyślne wprowadzenie władzy emerytalnej w błąd lub nie zawiadomienie jej o przyczynach, powodujących zawieszenie wypłaty lub ograniczenie emerytury, jeżeli wskutek tego otrzymał ze Skarbu Państwa lub Państwowego Zakładu Emerytalnego świadczenia emerytalne, w myśl ustawy nie należne lub w wymiarze wyższym niż należny.

2) Na emerycie ciąży wówczas ponad to obowiązek zwrócenia kwot nie należnie pobranych.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Obowiązkiem każdego emeryta jest zasilenie funduszu prasowego „Emeryta".

Korsarstwo dziennikarskie

W numerze 13 „Emeryta" z dnia 1. lipca b. r. umieściliśmy z pewnymi przeróbkami nadesłany pod adresem naszej Redakcji artykuł Pana Generała Roji p. t. **„Emerytura"**.

Artykuł ten przedrukowany został żywcem przez jedno z pism krakowskich, ale bez podania jego pochodzenia. Odnośna redakcja zamieściła powyższy artykuł w swoim piśmie w ten sposób, że nadała mu pozory oryginalnej korespondencji własnej.

Nie mamy nic przeciwko przedrukowywaniu naszych artykułów przez prasę, ale wymagamy bezwarunkowo podania źródła, względnie powołania się na nasze pismo.

Dlatego wysłaliśmy w dniu 21. lipca br. listem poleconym następujące pismo:

„Do
Szanownej Redakcji Krakowskiego Kuriera Wieczornego
w Krakowie
ul. Mikołajska 3.

W krakowskim Kurierze Wieczornym z dnia 11. lipca 1937 Nr. 112 str. 1 w szpalcie 2—4 zamieszczony został artykuł pod tyt.: **„Generał Roja o doli emerytów"**, bez podania źródła z którego artykuł pochodzi i z wyraźnym zamiarem sugerowania czytelnikom, jakoby artykuł ten nadesłany został do Redakcji wprost przez autora.

Ponieważ artykuł ten wraz z poczynionymi w oryginale przez naszą Redakcję poprawkami i zmianami został dosłownie przedrukowany przez Szanowną Redakcję z Nr. 13 „Emeryta" z dnia 1. lipca br. o czym upewnił nas list Pana Generała Roji z dnia 20. bm. zapewniający, iż tylko i jedynie nasza Redakcja otrzymała odnośny artykuł do ogłoszenia i tylko my jedyni nabyliśmy jego prawo autorskie, — uważamy, że Szanowna Redakcja dopuściła się przywłaszczenia cudzej własności, mającego w dziennikarstwie swoją właściwą nazwę.

Prosimy uprzejmie Szanowną Redakcję o niezwłoczne przekazanie pod naszym adresem tytułem honorarium autorskiego za powyższy artykuł kwoty 150 zł. i zaniechanie na przyszłość naruszania praw autorskich.

Podpisy.

Na list powyższy nie otrzymaliśmy do dnia dzisiejszego żadnej odpowiedzi.

Komentarze zbyteczne.

Również i inne pismo codzienne skorzystało z naszych informacyj a mianowicie o nowej ustawie emerytalnej, ogłoszonych w Nr. 15 „Emeryta" z dnia 1. sierpnia br. zamieszczając w dniu 22. sierpnia br. podane przez nas informacje i uwagi krytyczne o ustawie, bez podania źródła.

Chcąc uzasadnić swoje twierdzenia, nadmieniono trochę niezgrabnie,

„że przez mury gmachu przy ul. Rymarskiej zaczynają przedostawać się pierwsze jaskółki projektu nowej ustawy emerytalnej, nie zwiastujące nadziei lepszego jutra itd."

Podziwienia godna wstrzemięźliwość w podawaniu źródła.

Listy z Kraju

LWÓW

Nie możemy pojąć z jakiej przyczyny zabiegi Stałej Delegacji nie odnoszą skutku. Czy interes kilku tysięcy jednostek uprzywilejowanych w Polsce pobierających na podstawie osobistych znajomości i koneksyj potrójne i poczwórne uposażenia z rozmaitych źródeł publicznych, ma być ważniejszym od interesu 200 tysięcy ojców rodzin, mających do wyżywienia milion osób?

Czyż nie zbudzi się nigdy sumienie naszych Najwyższych w Narodzie wybranych z milionów na szczyty społeczeństwa, bądź na te szczyty nominowanych jako elita, mająca mieć na uwadze prawo i sprawiedliwość dla wszystkich stanów?

Gdzież są dawni Senatorzy Nayaśnieyszey Rzeczypospolitej, członkowie Rad Koronnych, patrycyusze krwi, rodów, fortun i ducha, którzy przez usta zacnych magnatów jak Michał Siciński z XVI wieku, wypowiadali się stokrotnie:

„raczey fortuny nasze potracim i sami w kondycye pojdziem, azalibyśmy mieli mieć na sumieniach naszych krzywdy maluczkich a uciśnionych".

Czy obecna krzywda nikogo nie razi? Czy wszyscy reprezentanci naszej Izby Panów są zdania, że w Polsce jest **„byczo"?**

Słyszeliśmy z ust Stałej Delegacji, że część naszych Senatorów jest dla sprawy emerytów przychylna a nawet kilkakrotnie domagała się uchylenia dekretu i dziwimy się, że dotychczas nie zdobyła się ona na ponaglenie załatwienia przez Senat uchwalonej przez Sejm noweli emerytalnej, jakkolwiek, zanim sprawa weszła do Senatu, interweniowała kilkakrotnie w tej sprawie u Rządu.

Dziw nad dziwy, jak to w Polsce na własnym i właściwym terenie mało zrobić można.

Na Stałą Delegację zwrócone są oczy całego ogółu emerytów, powinna ona zająć mocniejsze i więcej zdecydowane stanowisko zwłaszcza w nowym Zarządzie Związku Zrzeszeń.

TARNOBRZEG.

Podane przez Szanowną Redakcję „Dziwne praktyki lwowskiej Izby Skarbowej" nie są wyczerpane. Istnieją jeszcze dalsze kwiatki obecnego sposobu traktowania obywateli przez ten urząd państwowy, stworzony nie tylko dla potrzeby państwa, ale także w interesie obywateli, opłacających falangi urzędników, tak tych, którzy rozumieją interes społeczeństwa i swoje obowiązki, jak i tych którym zdaje się, że ustanowieni są jedynie dla szykanowania obywateli i utrudniania im życia wbrew hasłom: frontem do podatnika.

Nietylko, że ściągano niesłusznie z naszych uposażeń podatki od dodatku mieszkaniowego, ale kiedy zadecydowany został przez Władze Centralne zwrot tego podatku, szykanuje się domagających się zwrotu w najrozmaitsze sposoby, trzymając podania po kilka i kilkanaście miesięcy, nie załatwione i nie odpowiadając na ponaglenia i zażalenia do Prezesa Izby.

Może Pan Minister Skarbu zechce łaskawie zbadać ten sposób postępowania Izby Skarbowej lwowskiej.

Dowodami służymy.

Związek Emerytów Oddział Tarnobrzeg.

TŁUMACZ.

Słyszałem twierdzenie, że emerytom źle się nie powodzi, że gorzej powodzi się w Polsce chłopom na Polesiu i na Podhalu, może i to prawda, ale jeżeli obywatelom w Polsce wogóle źle się powodzi, to przecież nie z winy emerytów państwowych, ale z innych przyczyn, poruszanych przez „Emeryta", a szczególnie wskutek dysproporcji w uposażeniach urzędniczych i ich ogromnej rozpiętości pomiędzy wyższymi dygnitarzami a szarakami.

Opowiadano mi, że jeden z wiceministrów, kiedy rozpatrywano wniosek posła Szczepańskiego o obniżenie wysokich uposażeń dygnitarskich, oświadczył, że ma tylko 2400 zl. miesięcznie i nie uważa, by pobierał za swoją pracę za wiele, gdyż wydatki na życie pochłaniają całe to uposażenie.

Cóż powiedziałby p. wiceminister, gdyby mu obniżono uposażenie o 100%, tj. na kwotę 1200 zł? Byłaby to jeszcze ogromna suma, z której mogło by żyć 12 rodzin takich jak moja.

Jak ja mam wyżyć z mojej emerytury, wynoszącej obecnie po obcięciach 56 zł. i to z żoną i 2 dziećmi.

Jestem w dodatku chory od kilku lat i grosza zapracować nie mogę. Czekam na uchylenie dekretu, gdyż kilka złotych miesięcznie, które zabrano mi niesłusznie, stanowi dla mnie kwestię życia.

Leon Kremer.

Dalszą korespondencję z kraju ogłosimy z braku miejsca w następnych numerach.

Komunikat Stałej Delegacji

Stała Delegacja zawiadamia wszystkie Zrzeszenia i Związki Emerytów, że jej dwudniowe obrady w Warszawie w dniach 23. i 23. września br. doprowadziły do ustalenia wytycznych dalszego postępowania w akcji o uchylenie dekretu.

Delegacja odbyła konferencję z posłami i była przyjęta w Ministerstwie Skarbu w celu poinformowania kompetentnych czynników o jednolitej woli wszystkich emerytów niezwłocznego i bezwarunkowego uchylenia dekretu listopadowego.

Podczas konferencji w Ministerstwie Skarbu Stała Delegacja zwróciła uwagę, iż wstawiona do budżetu na rok 1937/38 kwota 4 milionów powinna być upłynniona na naprawienie krzywdy, wyrządzonej emerytom, i że do budżetu na rok przyszły należy również wstawić odpowiednią kwotę.

Delegacja podniosła konieczność bezwarunkowego, natychmiastowego uchylenia dekretu i wyraziła przekonanie, że wszelkie opracowywane nowe ustawy emerytalne dotyczyć mogą tylko przyszłych emerytów, a nie tych, którzy uzyskali swoje prawa na przepisach obowiązujących w chwili ich spensjonowania.

Delegacja, złożona z 6 osób spotkała się z niesłychanym zarządzeniem, zamykającym jej wstęp do bufetu sejmowego, w którym co dnia goszczą różni ludzie, wycieczki, delegacje, zjazdy krajowe, pozakrajowe itp.

Delegatom wytłumaczono, iż zarządzenie to, wywołujące wybuchy wesołości nietylko członków Stałej Delegacji, ale przede wszystkim stałych bywalców bufetu sejmowego, a nawet duńskiej wycieczki sportowo-turystycznej, która o przyczynach zamknięcia się dowiedziała, wydane zostało przez jakiegoś referenta Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jakkolwiek bufet sejmowy i wogóle budynek Sejmu podlega władzy Marszałka Sejmu a nie Ministerstwa.

Widocznie panowie referenci ministerialni nie mają innych zmartwień jak pilnowanie bufetu sejmowego przed sześcioma emerytami — ale pomimo wszystko, nie powinni narażać władz państwowych na kompromitację, gdyż zarządzenie to było niepotrzebne.

Od Administracji

Z dniem 1 października br. rozpoczyna się nowy kwartał prenumeraty naszego pisma.

Prosimy wszystkich Prenumeratorów, by niezwłocznie uiścili prenumeratę za czwarty kwartał.

Tym, którzy prenumeraty nie nadeślą najpóźniej do dnia 5 października br. wstrzymamy dalszą wysyłkę pisma.

Adres i warunki prenumeraty podajemy w nagłówku.

Komunikat Filii Związku Poznań

KOMUNIKAT DLA CZŁONKÓW W POZNANIU

Lekarze-Interniści

przyjmujący P. T. Emerytów Państwowych Okr. Poznańskiego na umówionych warunkach:

1. Dr Świgoń — Poznań, Matejki 45
2. Dr Maciukiewiczowa Wanda — Poznań, Cieszkowskiego 1
3. Dr Kamiński Feliks — Poznań, Marsz. Focha 72
4. Dr Gołębski Eugeniusz — Poznań, Marsz. Focha 80. Godz. przyjęć: 9—13 i 15—17-ej.

Spis Lekarzy Dentystów podamy w jednym z następnych numerów.

Dnia 16. września br. o godz. 16 odbyło się w Poznaniu w sali Ogrodu Zoologicznego Ogólne Zebranie emerytów państwowych wdów i sierót.

Tematem obrad był projekt nowej ustawy emerytalnej opracowany przez Rząd.

Po otwarciu zebrania przez prezesa Filii p. profesora Jaślara i po powitaniu obecnych, między którymi znajdował się poseł Józef Głowacki z Poznania oraz sprawozdawcy prasowi, zreferował projekt nowej ustawy emerytalnej p. inspektor Matuszkiewicz.

Wyciąg tego nadzwyczaj ciekawego referatu podajemy na innym miejscu niniejszego numeru p. t. **„Wynik ankiety"**.

Referenta nagrodzono zasłużonymi oklaskami za szczegółowe i rzeczowe opracowanie tematu.

Po przemówieniach prezesa Okręgu p. Gizelli, oraz pp. Jaślara, Kolanki i innych, wyrażających przekonanie, iż projektowana ustawa może dotyczyć tylko przyszłych emerytów a nie tych, którzy przeszli na emeryturę na dawnych prawach, uchwalono przez aklamację rezolucje podane na wstępie niniejszego numeru.

Po przemówieniu posła p. Głowackiego, który imieniem wielkopolskiej grupy regionalnej posłów i senatorów zapewnił zebranych o przychylnym stanowisku tej grupy odnośnie postulatów emerytów państwowych, przewodniczący zamknął posiedzenie.

Apel do wszystkich P. T. Członków Okr. Zw. Emerytów Filii Poznań

1) Wielu Członków naszej Filii zalega od dłuższego czasu z składkami miesięcznymi, co utrudnia Zarządowi prace i przysparza kłopotów. — Zarząd prosi usilnie wszystkich zalegających o najszybsze uregulowanie zaległości, gdyż inaczej będzie z przykrością zmuszony do zastosowania względem opieszałych § 17 lit. 6 statutu.

Zarząd Filii.

Przypominamy Szanownym Członkom naszą prośbę o ofiarowanie książek do naszej wypożyczalni.

Książki odbiera codziennie sekretarz Związku od godz. 9—13 i od 16—18.

Dotychczasowym ofiarodawcom składamy na tej drodze serdeczne podziękowanie. Spis ofiarodawców ogłosimy w jednym z następnych numerów.

Odpowiedzi Redakcji

Na liczne zapytania donosimy, że posiedzenie Stałej Delegacji zwołane zostało do Warszawy na dnie 22. i 23. września br. w tej przyczyny, że Prezydium Komitetu Porozumiewawczego w Warszawie, pomimo licznych ponagleń, nie zwoływało posiedzenia Komitetu Porozumiewawczego, a zachodziła konieczność ruszenia z miejsca, akcji zmierzającej do uchylenia krzywdy, wyrządzonej emerytom.

Wyznaczony termin posiedzenia Stałej Delegacji zmusił Komitet Porozumiewawczy do wyznaczenia również Zjazdu Delegatów Związku Zrzeszeń Emerytalnych, ale Związek Zrzeszeń nie uwzględnił dat podanych przez członków Stałej Delegacji, lecz zwołał swoje Walne Zebranie o 4 dni później, czym naraził Zrzeszenia na niepotrzebne wydatki.

Otrzymaliśmy w Warszawie solenne zapewnienie, że podobne nietakty Związku Zrzeszeń na przyszłość się nie powtórzą, w co pragniemy wierzyć mimo kilkakrotnych smutnych doświadczeń.

Łańcut: Za nadesłany spis dziękujemy, sprawa p. Strzelca zbyt otrzaskana, więc nie poruszymy. Takich panów jest w Polsce bardzo wielu. Dostają się niewiadomo skąd na coraz lepsze stanowiska, widocznie z powodu jakichś specjalnych zasług, o których wiedzą tylko ich protektorzy, ale na to nie ma na razie żadnej rady.

Skierniewice: Dziękujemy za słowa zachęty i uznania. Gazeta wysłana.

Różanka nad Bugiem: Wierzymy, że z 56 zł i 56 groszy trudno wyżywić rodzinę, niestety, każdemu z nas również nie starczy na życie.

O przyjęcie syna do służby kolejowej należy starać się w najbliższej Dyrekcji Kolei.

Nowy Tomyśl: Szanowny Panie! Czy wie Pan ile wynosi uposażenie urzędnika najniższej grupy i czy wyliczył Pan ile uczyni połowa z tego? Czy ta połowa wystarczyła by na wyżywienie rodziny złożonej z 5 osób nie mówiąc o większej rodzinie?

Umieszczamy głosy naszych czytelników w brzmieniu przez nich nadsyłanym, nasze zapatrywania na Hagę wyraziliśmy już ostatecznie w nr. 9/37.

Gorlice: Uwagi o projekcie zamieścimy z braku miejsca w jednym z następnych numerów.

LUBLIN:

Podane przez nas w numerze 17 z dnia 1 września 1937 stawki opłat za postępowanie przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym zmienione zostały ustawą z dnia 24 marca 1937 Dz. Ust. Rzp. Nr 24 poz. 150 w sposób następujący:

Art. 92 otrzymał następujące brzmienie: Opłaty od skarg wnoszonych do N. T. A. wynoszą przy wartości przedmiotu sporu do 1000 zł kwotę 40 zl, przy wartościach nad 1000 do 3000 zł kwotę 60 zł, przy wartości ponad 3000 do 10000 zł kwotę 75 zł, natomiast przy wartości ponad 10 tysięcy złotych opłaty stemplowe oblicza się w ten sposób, że za rozpoczęty tysiąc, który uważa się za cały po 0,5%. Natomiast przy skargach o nieokreślonej wartości, N. T. A. wyznacza Trybunał opłaty stemplowe od 40 do 200 zł.

Do wszystkich powyższych opłat dolicza się 10% dodatek. Zmiana powyższych opłat obowiązuje od 1 kwietnia 1937 r.

Wydawca: Okręgowy Związek Emerytów w Poznaniu. Odpowiedzialny redaktor: **Stanisław Heyducki**
Czcionkami Drukarni Dziennika Poznańskiego.